

การศึกษาความสัมพันธ์ของวิธีเรียนและความถนัดใน การเรียนภาษาอังกฤษของผู้เริ่มเรียนภาษาอังกฤษกับ ความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษตามความสามารถ ของแต่ละบุคคล

อัจฉรา วงศ์โสธร

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ความสำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศขึ้นอยู่กับตัวแปรที่เกิดจากผู้เรียนหลายประการ การศึกษาความสัมพันธ์ของตัวแปรเหล่านี้ กับความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เริ่มเรียน ภาษาอังกฤษ จะเป็นเครื่องชี้แนวทางในการสร้างอุปกรณ์การเรียนการสอนให้ได้มาตรฐานมากขึ้น และวางพื้นฐานในการพัฒนาวิชาการด้านการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับผู้เรียนได้

นักวิจัยทั้งในยุโรป อเมริกา และเอเชีย ได้พบว่า ตัวแปรที่เกิดจากผู้เรียนเอง ที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศ ได้แก่ ความถนัดในการเรียนภาษาต่างประเทศ (Language Aptitude) ทักษะคิดต่อการเรียนต่อผู้สอนและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา แรงจูงใจ ความสนใจ ความพึงใจในชาติกำเนิดและการยอมรับผู้อื่น เซอเรนปัญญาทั่วไป (General Intelligence) ความสามารถในการเลือกใช้คำพูด (Verbal Ability) เซอเรนปัญญาทาง ด้านความคิด (Nonverbal Ability) และเจตคติและกิจนิสัยในการเรียน (Learning Strategies) นอกจากนี้ตัวแปรที่เกิดจากตัวผู้เรียนแล้ว วิธีการเรียน (Modes of Learning) ก็มีมีส่วนช่วยอธิบาย ความสำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศด้วย

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

ในการศึกษาความสัมพันธ์ของตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับตัวผู้เรียน และวิธีการเรียนกับความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เริ่มเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศผู้วิจัยได้กำหนดจุดมุ่งหมายไว้ดังต่อไปนี้

1. ศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับผู้เรียนต่อไปนี้ว่า มีส่วนสัมพันธ์กับความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษตามความสามารถของแต่ละบุคคลมากน้อยเพียงใด
 - ก. ความถนัดในการเรียนภาษา (Language Attitude)
 - ข. ทศคติและแรงจูงใจในการเรียนภาษา (Attitude and Motivation)
 - ค. ความเข้าใจเรื่องความสัมพันธ์ของรูปทรง 2 มิติ และ 3 มิติ (Space Relations)
 - ง. เจตคติและกิจนิสัยในการเรียน (Learning Strategies)
 - จ. จำนวนปีที่เรียนภาษาอังกฤษ (Years Studying English)
2. ศึกษาวิธีการเรียน (Modes of Learning) ต่อไปนี้ว่า มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษตามความสามารถของแต่ละบุคคลมากน้อยเพียงใด
 - ก. การเรียนภาษาโดยการอ่านและฟัง (Visual and Auditory Modes)
 - ข. การเรียนภาษาโดยการอ่านแต่เพียงอย่างเดียว (Visual Mode)
 - ค. การเรียนภาษาโดยการฟังแต่เพียงอย่างเดียว (Auditory Mode)

สมมติฐานของการวิจัย

1. ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับตัวผู้เรียนดังต่อไปนี้ มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษตามความสามารถของแต่ละบุคคล ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
 - 1.1 ความถนัดในการเรียนภาษา
 - 1.2 ทศคติและแรงจูงใจในการเรียนภาษา
 - 1.3 ความเข้าใจเรื่องความสัมพันธ์ของรูปทรง 2 มิติ และ 3 มิติ
 - 1.4 เจตคติและกิจนิสัยในการเรียน
 - 1.5 จำนวนปีที่เรียนภาษาอังกฤษ
2. วิธีการเรียนดังต่อไปนี้ จะมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษตามความสามารถของแต่ละบุคคล ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

- 2.1 การเรียนภาษาโดยการอ่านและฟัง
- 2.2 การเรียนภาษาโดยการอ่านแต่เพียงอย่างเดียว
- 2.3 การเรียนภาษาโดยการฟังแต่เพียงอย่างเดียว

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยนี้ มุ่งวิจัยเฉพาะนักเรียนที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาลสังกัดกรมสามัญศึกษา คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสามเสนวิทยาลัย ซึ่งพื้นฐานภาษาอังกฤษเท่าเทียมกัน

ประโยชน์ที่จะได้รับการวิจัย

การวิจัยนี้อาจจะช่วยพัฒนาวิชาการทางด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ในระดับต้น โดยคณะผู้วิจัยคาดว่าผลของการวิจัยจะนำไปสู่

1. การสร้างอุปกรณ์การเรียนเพื่อให้เหมาะสมกับตัวผู้เรียน โดยนำเอาผลจากการวิเคราะห์องค์ประกอบด้านความถนัด ทักษะสติและแรงจูงใจ เจตคติและกิจนิสัยในการเรียน เชวรนปัญหา จำนวนปีที่เรียนภาษา และวิธีการเรียนมาเป็นเครื่องกำหนด
2. การปรับปรุงและกำหนดแนวทางในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อให้มีประสิทธิภาพสูงสุด
3. การจัดโปรแกรมประเภทเสริมทักษะให้กับผู้ที่ต้องการเพิ่มพูนความรู้ภาษาอังกฤษ นอกเหนือจากวิชาหลัก

สรุปและข้อเสนอแนะ

การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของตัวแปรที่เกิดจากผู้เรียนและวิธีเรียนกับความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษตามความสามารถของแต่ละบุคคล สรุปได้ดังนี้

ตัวแปรที่เกิดจากผู้เรียนอธิบายการเรียนภาษาอังกฤษตามความสามารถของแต่ละบุคคล ได้ประมาณ 21 เปอร์เซ็นต์ ตัวแปรอิสระที่มีความเกี่ยวข้องกับความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษมากที่สุด สำหรับนักเรียนระดับต้นในโครงการวิจัยนี้ คือ ความถนัดในการเรียนภาษา ถึงแม้ว่าทัศนคติและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจะไม่มีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลการเรียนภาษาตามความสามารถของแต่ละบุคคลในด้านเชิงทำนาย โดยการวิเคราะห์แบบ Multiple Regression

แต่ก็มีส่วนเกี่ยวข้องกับความสำเร็จในการเรียนภาษาถึง 31 เปอร์เซ็นต์ เมื่อดูจากค่า Pearson Correlation ดังนั้นอาจกล่าวได้ว่า ความถนัดและทัศนคติการเรียนภาษามีความสัมพันธ์กับการเรียนภาษาอังกฤษตามความสามารถของแต่ละบุคคล ของนักเรียนระดับต้น

เขาวรรณบัญญัติที่ดูจากความสัมพันธ์ของโครงสร้างรูปทรง 2 มิติ และ 3 มิติ เกือบไม่มีความเกี่ยวข้องกับความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษตามความสามารถของแต่ละบุคคล จำนวนปีที่เรียนภาษาอังกฤษ และเจตคติและกิจนิสัยในการเรียน ไม่มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ กับความสำเร็จในการเรียนภาษาตามความสามารถของแต่ละบุคคล

วิธีเรียนมีความสัมพันธ์กับความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษตามความสามารถของแต่ละบุคคล อธิบายได้ 32 เปอร์เซ็นต์ การเรียนบทเรียนภาษาอังกฤษที่เรียนด้วยตนเอง 20 บท โดยวิธีอ่านและฟังพร้อมกัน และวิธีอ่านอย่างเดียว มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับการเรียนด้วยตนเอง โดยวิธีฟังแต่เพียงอย่างเดียว เนื่องจากนักเรียนมีความถนัดทางด้านกรฟังไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญก่อนเริ่มเรียน ดังนั้น ความแตกต่างอาจเป็นเพราะความยากง่ายของบทเรียน นักเรียนมีประสบการณ์ด้านการอ่านมากกว่าการฟังประสบการณ์ก่อนเริ่มเรียน จึงเป็นตัวแปรแทรกซ้อนที่สำคัญ

ความสามารถการใช้ภาษาอังกฤษ ความสำเร็จในการเรียนภาษา และความถนัดในการเรียนภาษา มีโครงสร้างระดับลึกที่สัมพันธ์กัน องค์ประกอบร่วมกันของตัวแปรทั้งสามอาจจะเป็นเขาวรรณบัญญัติทั่วไป ซึ่งมีส่วนเกี่ยวข้องกับจำนวนปีที่เรียนภาษาอังกฤษ แต่ไม่เกี่ยวข้องกับเขาวรรณบัญญัติ ซึ่งใช้วัดโดยความสัมพันธ์ของรูปทรง 2 มิติ เจตคติและกิจนิสัยในการเรียน และทัศนคติในการเรียนภาษา

ทัศนคติและแรงจูงใจในการเรียนภาษา และเจตคติและกิจนิสัยในการเรียนมีความสัมพันธ์กับความสำเร็จในการเรียนภาษา แต่ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับความสามารถการใช้ภาษา จำนวนปีที่เรียนภาษาอังกฤษ และความถนัดในการเรียนภาษา เพราะฉะนั้นความถนัดและทัศนคติอาจไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกันในโครงสร้างระดับลึก ข้อสมมติฐานนี้จะสอดคล้องกับความเห็นของ Kranshen (1981) ที่ว่าความถนัดมีความสัมพันธ์กับขบวนการเรียนแบบจำ (learning) ในขณะที่ทัศนคติและแรงจูงใจมีความสัมพันธ์กับขบวนการเรียนแบบเข้าใจและชอบ (acquisition)

ทัศนคติทั้ง 3 ภาค และเจตคติและกิจนิสัยในการเรียน รวมอยู่ในองค์ประกอบ (Factor) เดียวกัน แสดงว่ามีค่าความเที่ยงตรงแบบทฤษฎี และแบบคู่ขนาน (construct & concurrent validity) ของเครื่องมือที่ใช้ ความถนัดในการเรียนภาษาแบ่งได้เป็น 3 องค์ประกอบ เพราะฉะนั้น การแบ่งความถนัดทางภาษาเป็น 5 ภาค ตามความเที่ยงตรงภายนอก (face validity) ไม่ตรงกับการวิเคราะห์ โดยใช้ Principal Components Analysis

ความสำเร็จในการเรียนภาษา และความสามารถในการใช้ภาษา มีองค์ประกอบที่เหมือนกัน และไม่เหมือนกันในโครงสร้างระดับลึก ส่วนที่เหมือนกัน คือ วัตถุประสงค์การเรียนรู้ทั่วไป ส่วนที่ต่างกัน คือ ความสำเร็จในการเรียนภาษา มีความสัมพันธ์กับทัศนคติการเรียนภาษา ในขณะที่ความสามารถการใช้ภาษา มีความสัมพันธ์กับความถนัดการใช้ภาษามากกว่า 1 และ 2 ซึ่งเป็นการเรียนตัวเลขจากภาษาสมมติ และความสัมพันธ์ระหว่างเสียงและตัวอักษรจากเทป แสดงว่าข้อสอบทั้งสอง อาจวัดความสามารถด้านการฟัง ซึ่งเป็นการทดสอบทักษะแต่ละประเด็น (Discrete) เหมือนกัน ความแตกต่างอีกอย่าง คือ ข้อสอบวัดความสำเร็จในการเรียนภาษา มีองค์ประกอบร่วมกับทัศนคติการเรียนภาษา เพราะฉะนั้น ข้อสอบนี้อาจจะเกี่ยวข้องกับความสนใจและชอบ (acquisition) มากกว่าข้อสอบวัดความสามารถการใช้ภาษา

ข้อเสนอแนะ

1. การเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับต้น ควรคำนึงถึงองค์ประกอบอื่นนอกจากความรู้เรื่องภาษาอย่างเดียว องค์ประกอบนี้ ได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับตัวผู้เรียน เช่น ความถนัดและทัศนคติ และแรงจูงใจในการเรียนภาษา
2. บทเรียนด้วยตนเองโดยเฉพาะเรียนโดยวิธีฟังจากเทป สามารถใช้เป็นแบบฝึกหัดประเภทเสริมทักษะสำหรับนักเรียนระดับต้นได้ เนื่องจากโครงการวิจัยนี้เป็นโครงการทดลองระยะสั้น ดังนั้น ผู้เรียนอาจมีทัศนคติที่ดี ถ้าเป็นการเรียนระยะยาวผู้สอนควรคำนึงถึงตัวแปรอื่นซึ่งอาจทำให้ทัศนคติและแรงจูงใจของผู้เรียนน้อยลง
3. บทเรียนที่ใช้อ่านและฟังโดยการเรียนด้วยตนเอง ไม่ควรมีระดับความยากง่ายเท่ากัน ถ้าผู้เรียนมีประสบการณ์ของการเรียนรู้ทั้งสองวิธีต่างกันมาก่อน อย่างไรก็ตามประสบการณ์ของผู้เรียน และภาพประกอบมีส่วนช่วยให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้เร็วขึ้น

4. ควรใช้เครื่องมือที่วัดเชาวน์ปัญญาชนิดอื่น ซึ่งใช้วัดความสามารถทั่ว ๆ ไปทั้ง ด้านการใช้คำพูด (Verbal) และการใช้ความคิด (Nonverbal) ความสัมพันธ์ของโครงสร้างรูป 2 มิติ และ 3 มิติ ไม่เหมาะที่จะใช้แทนข้อทดสอบที่วัดเชาวน์ปัญญาทางด้านความคิด

5. การทดลองครั้งต่อไปควรมีการควบคุมตัวแปรแทรกซ้อน เช่น ประสบการณ์ทางด้านภาษา (Previous Exposure) ของผู้เรียน

6. ควรเปรียบเทียบการเรียนทั้ง 3 วิธี โดยมีผู้สอนกับการเรียนตามความสามารถของแต่ละบุคคล ว่าวิธีการใดจะประสบผลสำเร็จในการเรียนภาษามากที่สุด

7. ควรศึกษาองค์ประกอบในการเรียนภาษาสำหรับนักเรียนระดับอื่นว่า มีความคล้ายคลึงและแตกต่างกันเพียงใดของการเรียนภาษาแต่ละระดับ การวิจัยนี้จะช่วยให้ความกระจ่างเรื่องทฤษฎีการเรียนรู้ภาษา

8. องค์ประกอบที่เกี่ยวกับผู้เรียนมีความสัมพันธ์กันมากน้อยเพียงใดในการเรียนภาษาแม่ และภาษาอื่น ๆ ความรู้ที่ได้จะช่วยผู้วางหลักสูตรให้การเรียนภาษาแรก และภาษาต่างประเทศ สัมพันธ์กันซึ่งกันและกัน